

Arrest

nr. 193 821 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op basis van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven van het Commissariaat-generaal met ingesloten een verzoek om inlichtingen betreffende verzoekers asielaanvraag en hij geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van het ontbreken van enig antwoord binnen een termijn van een maand na de verzending van dit verzoek.

2. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de aantasting van zijn fysieke en mentale gezondheid daar hij, wegens gebrek aan opvang, maandenlang op straat diende te leven en wat het voor hem onmogelijk maakte om de verhoren op het CGVS in normale omstandigheden af te leggen.

Tevens laat verzoeker gelden dat de tegenpartij genoeg aanwijzingen kreeg om vast te stellen dat hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming daar hij tijdens het DVZ-interview aanwijzingen gaf over de aard van zijn asielmotieven en het gehoor van 15 april 2015 probleemloos verliep tijdens dewelke verzoeker zijn problemen omwille van het feit dat hij christen was heeft uiteengezet.

Wat betreft het verzoek om inlichtingen, hekelt verzoeker dat deze 42 vragen bevat en volledig in het Nederlands is opgesteld. Hij maakt duidelijk dat hij zeer weinig Nederlands spreekt en hij geen tolk kan betalen om deze brief te vertalen. Voorts meent hij dat hij wel degelijk een geldige reden heeft medegedeeld ter rechtvaardiging van een antwoord op dit verzoek. Hij wijst hiertoe naar zijn medische en psychologische toestand, legt uit dat de door hem aangehaalde reden (nl. dat het niet zijn taak was om te antwoorden op de vragenlijst) inhoudt dat hij een gehoor wenste met bijstand van een tolk en stelt er sprake is van overmacht.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 11 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003. Hij meent hieruit af te leiden dat de commissaris-generaal na het gebrek aan antwoord op de brief met inlichtingen, bij het vervallen van de opgegeven termijn, aan hem had moeten vragen of hij afstand deed van zijn asielaanvraag of erbij bleef. Daar dit in casu niet gebeurd is, vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

Tot slot merkt hij op dat hij niet werd gehoord in verband met de redenen van het gebrek aan antwoord op de brief die gestuurd werd op 29 augustus 2016.

3.1. Artikel 10 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“§ 1. Overeenkomstig artikel 51/2 van de wet, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker verzoeken hem bepaalde inlichtingen te verschaffen. Het verzoek om inlichtingen dient duidelijk te worden geformuleerd en kan tot doel hebben zowel algemene als specifieke informatie te verkrijgen.

§ 2. Het verzoek kan in de oproeping tot gehoor worden gevoegd of kan het voorwerp uitmaken van een aparte brief. De bepalingen met betrekking tot de kennisgevingen voorzien in de artikelen 7 en 8 zijn eveneens van toepassing op dit verzoek.

§ 3. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geeft uitdrukkelijk in het verzoek om inlichtingen aan wat de gevolgen kunnen zijn indien het verzoek om inlichtingen zonder antwoord blijft en er daarvoor geen geldige reden wordt aangebracht [¹ binnen de maand volgend op de verzending van het verzoek om inlichtingen]¹.”

De Raad toont begrip voor de fysieke en mentale moeilijkheden die verzoeker heeft gekend ten gevolge van het verzadigde opvangnetwerk. Niettemin mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De

medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeker werd vijf maal uitgenodigd voor gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker was telkenmale aanwezig, doch vier van de vijf gehoren zijn niet kunnen doorgaan. De gehoren op 21 oktober 2014 en 8 januari 2015 zijn op aangeven van verzoeker zelf omwille van gezondheidsproblemen niet doorgegaan; de gehoren op 15 juli 2016 en 25 augustus 2016 zijn door de protection officer noodgedwongen stopgezet omdat verzoeker niet bereid was te antwoorden op de vragen. Op 29 augustus 2016 heeft het Commissariaat-generaal verzoeker verzocht bijkomende inlichtingen te verschaffen middels een vragenlijst, doch verzoeker heeft hieraan niet voldaan.

Verzoeker laat gelden dat de tegenpartij genoeg aanwijzingen kreeg om vast te stellen dat hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming daar hij tijdens het DVZ-interview aanwijzingen gaf over de aard van zijn asielmotieven en het gehoor van 15 april 2015 probleemloos verliep tijdens

dewelke verzoeker zijn problemen omwille van het feit dat hij christen was heeft uiteengezet. De Raad wijst er vooreerst op dat de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen uiterst summier zijn en overigens als een instrument bedoeld is ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. Ook verzoekers verklaringen tijdens het gehoor van 15 april 2015 bleken onvoldoende te zijn voor het Commissariaat-generaal om te kunnen beslissen over verzoekers asielaanvraag. Dient hierbij te worden gewezen op de zorgvuldigheidsplicht die in hoofde van de verwerende partij oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen over verzoeker asielaanvraag. Daar de commissaris-generaal nog bijkomende vragen had/heeft, kan hij niet met voldoende kennis van zaken over diens asielaanvraag oordelen. Verzoeker werd daarop nogmaals tot tweemaal toe uitgenodigd voor gehoor, tijdens dewelke hij steevast weigerde te antwoorden op de gestelde vragen, waarna hem uiteindelijk een verzoek om inlichtingen gestuurd werd teneinde over alle feiten en relevante elementen te beschikken zodat de commissaris-generaal kan beslissen over verzoekers asielaanvraag. Ook hier weigerde verzoeker echter mee te werken en heeft hij geen antwoord geboden op de gestelde vragen. Zo verzoeker te kennen geeft dat hij het Nederlands niet genoeg machtig is en hij zich evenmin een tolk kan veroorloven, merkt de Raad op dat verzoeker beroep had kunnen doen op zijn advocaat of zijn sociaal assistent om de vragenlijst te laten vertalen en te antwoorden op de gestelde vragen. Nogmaals, ofschoon begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden die verzoeker heeft gekend ten gevolge van het verzadigde opvangnetwerk, heeft een asielzoeker de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Dat verzoeker het zijn taak niet vond om op de vragenlijst te antwoorden en hij tijdens een gehoor op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk een antwoord wilde bieden op de in de vragenlijst gestelde vragen, kan allermist als geldige reden in aanmerking genomen worden. Verzoeker kreeg overigens reeds herhaaldelijk de mogelijkheid om op het Commissariaat-generaal zijn asielrelaas uiteen te zetten, doch heeft in weerwil met de medewerkingsplicht die op hem rust tot tweemaal toe steevast geweigerd te antwoorden op de gestelde antwoorden van de protection officer. Van overmacht is in casu allermist sprake, doch wel van een manifeste miskennis van de medewerkingsplicht.

3.2. Verzoeker verwijst nog naar artikel 11 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003. Hij meent hieruit af te leiden dat de commissaris-generaal na het gebrek aan antwoord op de brief met inlichtingen, bij het vervallen van de opgegeven termijn, aan hem had moeten vragen of hij afstand deed van zijn asielaanvraag of erbij bleef.

Artikel 11 van voormeld KB luidt als volgt:

“Na het verloop van een redelijke termijn volgend op de asielaanvraag, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde schriftelijk aan de asielzoeker vragen om hem mee te delen hetzij of hij zijn asielaanvraag wenst voort te zetten hetzij of hij ervan afstand wenst te doen. De bepalingen met betrekking tot de kennisgevingen voorzien in de artikelen 7 en 8 zijn eveneens van toepassing op deze vraag. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geeft uitdrukkelijk in het verzoek aan wat de gevolgen kunnen zijn indien het verzoek zonder antwoord blijft en daarvoor geen geldige reden wordt aangebracht ¹ binnen de maand volgend op de verzending van het verzoek om inlichtingen¹.” (eigen onderlijning)

Uit lezing van voormeld artikel kan alleen maar worden vastgesteld dat het een mogelijkheid betreft en geenszins een verplichting voor de commissaris-generaal om aan de asielzoeker te vragen om hem mee te delen hetzij of hij zijn asielaanvraag wenst voort te zetten hetzij of hij ervan afstand wenst te doen.

3.3. Waar verzoeker tot slot opmerkt dat hij niet werd gehoord in verband met de redenen van het gebrek aan antwoord op de brief die gestuurd werd op 29 augustus 2016, wijst de Raad op hetgeen uitdrukkelijk vermeld werd in voormelde brief: “Ik vestig uw aandacht op artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet die me toelaat een weigeringsbeslissing te nemen indien u niet antwoordt op dit verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending ervan en hiervoor geen geldige reden opgeeft.” Er is geen enkele wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

4. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet lijkt het er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct besloten heeft tot de weigering van de vluchtelingstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

5. Aldus lijkt het er op dat verzoeker geen gegronde middelen tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 6 april 2017 heeft aangevoerd."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij het psychisch zeer moeilijk heeft en dat zij in een brief aan het CGVS uitgelegd heeft waarom zij de vragenlijst niet schriftelijk kan beantwoorden, met name omdat zij de taal niet kent en derhalve een tolk nodig heeft. Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS niet voldaan heeft aan haar onderzoeksplicht. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van een aantal in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS